

ŽENSKÁ HLÍDKA.

RÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

Drahé dopisovatelky Ženské Hlídky a čtenářky vůbec.

Vánoce se blíží, milé družky, a tu bylo by skutečné volkomyslné, kdyby jedna každá z nás z odměřeného obnosu pro vydání na vánoční dárky svým milým a přátelům ušetřila nějaký ten centíček a darovala jej na oltář naší milé Matičce Školské v Čechách, tak aby mohla účast, určená americkými Čechy, ještě tento rok být odevzdána svému účelu. Je to skutečně instituce, která zasluhuje podpory každého upřímného Čecha a Čechky. Je to obět na oltář matky Čechie a, bije-li v nás ještě srdce, v němž proudí krví česká, hledíme zachrániti svoji řeč mateřskou a nenecháme odnárodňovati se své děti — své potomky. Pomozte zapotříbiti prostředky, by jim bylo dopřáno toho, co jim všim právem náleží a o co každý člověk se hlásí: vzdělání a zachování mateřské řeči. Jdu, drahé družky, příkladem napřed a kladu do klína drahé matičky 100 centů. — Ať prospívá, zkvětvá a mohutní naše slovanská lpa!

Žena svobodná a žena otrokyně.

Je nemnoho těch, která pevně říká: „Jsem svobodná žena, neomezována ve svém konání a myšlení.“ Jsem to buď ženy zámožné nebo ojedinelé šťastné bytosti, jímž osud dopřál žít v kružích, které jim plnou svobodu dopřejí. Žena chudá je buď z netečnosti omezena, nebo ze strachu o chléb přijímá dobrovolně otroctví. Jsou to vesměs ženy zaměstnané v rodinách, obchodech, továrnách a dílnách řemeslnických. Ať dělnice či prodáváčka, je nucena jednat a mluviti tak, jak její zaměstnavatel přikazuje. Ne-li, dostane výpověď, je bez zaměstnání — bez chleba. A surový zaměstnavatel — pán — při každé příležitosti dá cítit ubohé své nevolnici, že na něm záleží, bude-li mít chleba, či ne. Je, ovšem, dosti zaměstnavatelů, kteří přejí aspoň částečné svobody svým poddaným. Těch, kteří přejí naprostou svobodu svým podřízeným, těch je jak bílých vran. Řeknete: „Proč ženy jsou tak omezovány? Proč muži ne?“ Je to zcela jasné. Muž, jakmile byl školou vyšel, má jedinou metu — svobodu. A tím jeho svoboda jaksi se utvrzuje, přijímá se jako něco nutného. Žena — dívka, — vyjde-li školou, zůstane doma, naučí se vařit, práť, šít, u zámožnějších jen nějakou ruční práci, hře na piano, po případě francouzsky a čeká, až přijde nějaký rytmik a vysvobodí ji sňatkem. Nemá-li to „štěstí“ a nemožou-li ji rodiče dlouho vydržovati, je nucena hledati si zaměstnání, kterému se musí teprve učiti. A nejspíše pevná ve svém povolání, ať v řemesle, ať ve všech jakkoliv, musí býti nejprve učednicí a pak poněkud stává se dokonalou. Pokud je učednicí, je jaksi z milosti trpěna zaměstnavatelem, který „trpí“ novou sílu jen ze spekulace. Ví, až bude důkladně zapracována, že stokrát vynahradí — při malém platu vás, — co v čase učení na ni ztratil. Jen pozorujte a poznáte, že odborné vzdělání síla je vždy vždy vážena a že často jeden dobře zapracovaný zaměstnaný udržuje celý závod nad „vodou.“ A proto je nutno, aby ženy již v mládí byly vedeny k samostatnosti. Poulov mlít více se vědomí, bude se na ni pohlížeti ne jako na nedivnou, ale jako na samostatnou. Nebude vykořisťována, bude řídnou sílou a tím váznoucí. A klade se otázka, jak má být samostatná? v čem záleží ta její samostatnost? Především má přihlížeti k tomu, aby získala je čas, naučila se něčemu, čím by se mohla řídně žít. Nemusi to být zrovna kuchař, kovárnice, šlehačka nebo šiklopolka. Může to být zahrádkář, knihovnice, hrdinářka, cukrářka, šámoňka, krejčí, šic, šacharčíka atd. Je mnoho a mnoho řemesel, která jsou pro ženy velmi vhodné. Znamenitě vykrátíte, tu námi dno a rukou matly — pak šatníkovi, což není jen věc vrozená! A co se naučíš kuchař — šatník, než se naučíš kuchař barvy volné nebo klásky, než

se naučí šablonovitě skládati řas na záclonách! Dívka svým vrozeným vkusem jistě znáze by chápala, a silněji vynikla. Jen vy, matky, nepovažujte deery své za stvořené, určené jen k lenošeni a ku hrání. Vychovávejte z nich ženy a to ženy pevné, jako byly naše předchůdkyně — Čechky na Bílé Hoře —, které s muži stejné válčily a stejná práva měly, a uvidíte, že se na dětech svých neproběsíte. Připravte je na život tvrdý, drsný. Pověděli se jim dobře, neuskódi jim dřivější vychování, naopak! Dovedou pak štěstí své užiti a, uvítali-li je život tvrdý, budou připraveny. A zvláště krásné deery vychovávejte rozumně. Nerikejte jim, že krása vládne světem. Krása uvádne a nastane trpké sklámaní, které často na ubohou krutě doláhne.

Rubiková.
Anna Homolková, Pleasant Dale Neb. Ctěná poradatelko a milé čtenářko! — Tak již se nám náš horlivý dopisovatel do Ženské Hlídky zas udořil. — totiž pan Jos. Kastl. Platí mu za to všechno čest a jen tak dále. I já teď jsem si myšlela, když pan Kastl přemohl již to hrdinství, tak že musím již taky nějakým dopisem přispět, aby nás nepředhloňto to mušské pohlaví. Jit jsem nepsala dlouhý čas, někdy jsem měla v úmyslu častěji dopisovat. A tak musím sdělit s vámi všechny radosti, slasti i trásti. Avšak, bohužel, těch prvních je velice málo. Taký jsem si myšlela v máji, jak se říkalo, že ta kometa bačí do světa. Ale, díky, nestalo se tak. Tož jsme byli mimo nebezpečí a nejsme asi žádný neobčleňovával. Tu však se přihnala 29. srpna elektrická bouře a trvala celou noc, při které nám blsek uhořel do domu právě jen kousek od postele. Věřte, že, když jsem přišla k vědomí, jsem si vzpomněla v tom ulokání, že se asi kometa opozdila. Ano, ono se mi to dnes řekne, ale tenkrát mi mnoho do řeklo nebylo. Ale, Bohu díky, jsme šťastně zdrávi a všichni jsme vyváží, neb jsem v tom strachu pak táhla našeho hoška za hlavu do kuchyně v úmyslu, že je asi udušen. V neštěstí pak jsem ještě měla radost z něho, že se mu nic nestalo. Též se mně velice dotkl dopis paní Marie Jiráskové. Přijímte, milá paní, upřímně citěnou a hlubokou soustrast nad ztrátou Vašeho milého otce. Též i já jsem poznala ten bol, neb jsem zde v této nové vlasti byla pouze půl roku, když jsem obdržela zprávu, a to velice smutnou, že mi otec posílá poslední s bohem. Teď jsem zde již sedmý rok a často si vzpomenu na otec, kterého již nespátím, a tu v té smutné náladě si zazpívám: „Hřbitově, hřbitově, o hradě zelená! Padají do tebe předraha semena,“ atd. Mám mám ještě na živu tam za oceanem. Věřte, milá paní, že bych Vás jistě šla navštívit, jen kdybychom byli blížě Vás, neb vím sama, jak mě každá návštěva potěší, neb mi to tak přijde, jako kdyby matka neb sestra mne navštívily. Teď zas něco veselějšího, neb některá dopisovatelka si přála, abychom podaly píseň, která jí umí. „Na hranicích města německého.“ Já požádám čekat, kdy se ta píseň v Ženské Hlídky objeví a pořad nic. Tak ještě zatím dám přednost těm druhým dopisovatelkám, než budu psát pokrač. Pak bych si napsala s dovolením poradatelky sama, neb myslím, že by musela vyjít ve dvou číslech, aby nezabrala mnoho místa pro druhé dopisovatelky. Zatím konám s postrachem na čtenou poradatelku a všechny čtenářky a přeji mnoho zdraví ženské Hlídky.

Mary Kalcová, Menden Kan. Ctěná poradatelko! — Konče se dovoluji napísat pár řádků, jestliže totiž nepřijdu do kůže. Hledá štu dopisy a tak jsem se rozhodla, že taky něco napíšu. Pořád jsem se učil až do teďka muse pít. Lidi se říkají k tomu, aby nepopadla do světa jako já. Nikdy myslím, že je světo. To je lepší než makro. A úradou je asi každý spouštěj. Kores je pítka a ovšem jako též dost. Taký to stihlo pohláti jed

nu rodinu. Rodiče odešli a děti udeřily si ohníček a jedno tříleté se upálilo. To je neopatrnost od rodičů, že neuklidíjí sirky. Děti po nich jdou; to je jejich nejlepší zábava — dělat oheň a druhá věc je stěbná zbraň. I dospělí ji rádi. A teď vám povím, jak já dělám chowchow. Nakrájím na kolečka zelená rajská jablčka a nakrouhám zelí a cibuli a pár lusků papriky. Dobře to osolím a promíchám, nechám to stát přes noc, ráno si dám na kamna oect a hofiči a to míchané koření dám vařit a vymačkám to zelí z vody a vařím to, až je zelí měkké. Pak to dám do ovocné sklenice anebo do hrnce. Je to dobré ke každému masu anebo k bramborám. Může se dát zelí i rajčata všeho na půl. A teď vám povím ze své zkušenosti, co je dobré na spáleniny. Lněný olej a vosk. Každý má skoro věky. Toho každého se dá polovici a nechá se to svařit tak, co by se to rozpustilo. Když to vystydlé, namažete to na hrdiči a předkládá se na spálené místo. Může to být, jak chce holaš, tak to za dva dny je zahojené. Třebas to někomu přijde vhod. Musím už přestat, nebo bych Vás unavila. Na poprvé je toho dost. Pozdravuji ctěnou redaktelku i milou poradatelku a všechny čtenáře Pokroku Západu.

Františka Otopaliková, David City, Neb. — Drahé sestry a milá poradatelko! — Prvně přijímte srdečný pozdrav. Byla jsem jistě překvapena, že jsme se opět sešly s paní Věčnou, neb mne již mrzel, co se jí asi stalo, že mozi náš tak dlouho nejde. Máte pravdu, paní Věčná, že naše poradatelka je hlavinka chytrá. Což teprve, kdybyste ji znala osobně, tak byste si ji ještě více vážila, neb takových máme málo. Lidé právě tak jako plevel od jádra dali se posondit. Moudřejší, zkušenější a rozumnější člověk rádi posloucháme. Na druhé straně zase sledujeme se s člověkem, které ho se rádi zbavíme, poněvadž nás závasty svými unavuje. Máme lidi, kteří myslí jen na sebe, a druhý, když celý den mluvil, tak si z toho pro planá slova přece nic nevybereme. A proto si musíme poradatelky vážit, neb její rady jsou moudré. Teď však, pane redaktore, zase na Vás. Věřte, na Vás jsem zapoměla, že se Vás to nemile dotkne. Proč tedy taky nehledáte nějakou radu? Je mi Vás vskutku líto. Stejně jako Vám. Vím, kdo ta knotra je a, dáte-li mi dobré slovo (dám Vám jich, kolik si jíh budete přát), tak se Vás též ujmu (kdyby to pámboň dá!), anebo Vám dám alespoň radu. (Už abych jí mě!) Budte tedy jen veselé mysle! (Jo, — ono se Vám to řekne, ale...). Teď však musím Vám říci ještě něco o té Vaší Omáce a o tom, co tak člověk někdy z blouposti vyvede. Šil jsem do parku. Všech ni se rozběhli a jen já a má Adélka zůstaly jsme sedět. Aděla mi povídá: „Mami, když Kristy přišla z Colorado, říkala, že tam na tom kopci našli plno jmen a že každý, kdo tam šel, nechal tam svou adresu. Vite, eo, neecháme zde svoje taky.“ A taky ano. Vzal jsem papír, napsaly své jména a seholaly jsme listky do věčného kore. Každý si asi myslél, když šel to „Františka,“ že to bude asi nějaká španělka holka. Za týden Vám tu byly dva listky. Co a jak, eo jsem tam dělala a kdo jsem? Škoda, že byli chudáči sklámaní a že to nebyla nějaká mladá holka! (Což Adélka? Za dva — tři roky bude akorát na vdávání.) A tak vidíte, eo se člověk v blouposti může přiblížit a někdy by se řeklo opravilo nevypláti. — Ale teď zase něco jiného. Naše kráva nám přestala dojít. Řekla jsem tedy, že koupím jinou, bychom měli dvě a po velkém dost mléka. Telefonoval jsem tedy do Reinhard p. Bangorovi, by mi prodal krávu, a on se sna. Smluvila jsem si za 800, on jí šťastně přivezl, já mu zaplatila a vošel on zas oheň. Jítovo dojít a tu kráva bačí bačí a já jí na vie seobekala. Utáhla jsem. Šel tedy gr Hugo, ale kráva zase — bačí! Tak jsme ji tedy museli svázat a natáhnout, by seohopila, a tak jsem jí konečně porobilu. Hano, když jsem se šla na ni podívat, byla uvažována ke stoupu, eo mi utrhla a litala po zahrádce jako divá. Koukám, eo se jí stalo, v

tom už je u mně, pak jako když do ní stěhl, a už je přes fence na ulici. Stojím jako hloupá a syne se mi smál, že kráva se polekala mně, poněvadž jsem byla celá bílá. Proto nikdy už k ní v bílých šatech nepůjdu. Vidíte, milá toto! Takovou krávu jste měla mít! A teď, drahé, jen na ty muže v Hlídky moc neláteřte, neb já jsem vždy při mužích (a my zase při Vás). Je-li muž řádný a stará se o rodinu a ženu, pak je vždy pánem a naším ochráncem. Ženili se muži jenom pro své zádučky, pak se holky zase, jak se dobře jedna paní vyjádřila, nemusí vzdávat. Leč která holka by nechtěla zas dělat dobrou hospodyňku, tak si, chlape, takovou ani neberte, neb by brzy laska Vaše vzala za své. Pokud se týče těch starých maminek, myslím, že dobře znaly své povinnosti jako vychovatelky. Kde dřív bylo tolik rozvodů jako teď? Žádný dřív o tom ani neslyšel. Tehdá byly matky daleko rozumnější. Smysly si děti opatrovaly, v noci k nim vstávaly a ani by nedovolily, by se dřel s nimi muž, jenž ráno musí jít dělat. Dnešní žena dělá si velmi často příliš velké nároky a to není správné. Oba mají mít jak muž tak žena nejen stejné povinnosti, ale i stejná práva. Pro dnešek pak Vás všechny žádám za odpuštění. Poděť více.

Husí drobečky zadělané s ceierem.

Uvař v drobčkové dobře oskřabané dva velké ceierly na měkko. Jeden vloz do studené vody a druhý utri s kouskem másla. Udělej na rendlíku ze tří uncí loje a mouky pěknou červenou jíčku, rozmichej jí s přesezenou polévkou z drobčkové a přidej utřený ceier. Nech to půl hodiny vařit, pak přidej do toho rozkrájený kaldoum, nech jej ještě trochu povarit, dej to na misu a oblož ceierem na koláčky rozkrájeným.

Rýže s uzemným masem.

Dej vařit libru uzeneho, dobře vypraného masa. Když jest měkké, maso vyndej, do té polévky dej vařit tři čtvrtě libry rýže dobře vyprané. Maso usekej a když se rýže uvaří, vmaž formu máslem, dej do ní vrstvu rýže a na tu vrstvu masa a tak pokračuj, až je vše složeno. Na vrch však musí přijít rýže. Oblož jí po vrchu máslem, polej sběračkou hovězí polévky a nech v troubě půl hodiny péci.

Omáčka ze sušených švestek.

Vyper čistě libru sušených italských švestek. Když jsou měkké, slej z nich vodu do nádoby, ze švestek vyber pecky, dej švestky do hrnku, roztlač je paličkou, vlej na ně opět tu vodu neb šťávu z nich, přidej trochu cukru, trochu octa a půl lžičky mouky, rozmičhané se smetanou neb vodou. Nech to pak povarit. Můžeš též přidat trochu soli. Tato omáčka se hodí vrborně k kynutým kneďikům — třeba i bez masa.

Omáčka z naložené okůrky.

Rozkrájej na drobno kyselou okůrku, dej jí do hrnku, nalej na ni hovězí polévky a vinného octa, dej k tomu trochu skrájeného zeleného kopru a nech to trochu povarit. K zapražení vezmi kousek červené jíčky a kousek do tušava upáleného s kouskem bílého cukru a trochu citronové kůry. Rozmičhej to dobře a nech ještě povarit. Hoď se velmi dobře k hovězímu masu.

IHC rozhazovače hnoje osvědčily svou výkonnost.

V OJDE-LI kdy u vás ku výběru rozhazovače hnoje, tu není žádná potřeba strachovati se před jakýmkoli řískem. Budete zcela spokojeni, vyberete-li si IHC. Stroje tyto v každém ohledu byly vyzkoušeny a výkonnost jejich vyznačuje velmi dobrý rekord.

Přední vlastnosti IHC rozhazovačů není ani tak jejich sestavení jako péče při výběru materiálu, s jakou šlo se ku předu při děláni každé součástky.

IHC rozhazovače mají do sebe četné vřhody, — které vřechy v celku směřuji k tomu, by stroje ty byly dokonalými, než všechny jiné. Bylo by pošetilým domnívati se, že pouze jedna nebo dvě dobré součástky dělají rozhazovače uspokojivými.

Přímé porovnání IHC rozhazovačů hnoje s jinými samo vás přivede k výběru jednoho z IHC modelů — a to bude Kemp 20, století, nebo Cloverleaf anebo Corn King. Sami pak velmi snadno přesvědčíte se o rázách a četných výhodách, které IHC rozhazovače činí nejdělanějšími eo do jednoduchosti, síly, výkonnosti a trvanlivosti. Na strojích našich nehledáte se se žádnými nesázami, snadno pracují, lehce se řídí, dobře rozhazují, což všechno jsou vlastnosti, na které řádní a opatrní farmáři divají se při výběru vřady a nejprve.

Spolu vám lze si v pořadí IHC rozhazovačů vybrati různé styly a velikosti, K mp 20, století a Corn King rozhazovače rozhazují zpětně, kdežto Cloverleaf pracuje bez zastávky. Rozháží od 30 do 70 bušů.

Návštivte IHC místního obchodníka a řekněte si mu o všechy bližší podrobnosti a katalog, anebo pište o tyto písmo na INTERNATIONAL HARVESTER CO. OF AMERICA Chicago (Incorporated) U. S. A.

IHC služební úřadovna. Co je to? Sprostředkovatelna hospodářských pokynů. Co dělá? Pomáhá farmářům ku své pomoci. Jsme ve spojení s nejlepšími hospodářskými autoritami, takže snadno nám bude všechny otázky vaše zodpověditi. Pomůžeme vám s radostí. Dopište jenom IHC služební úřadovně.